ժեշտն աստ է. իսկ պատուիրագն հարցոյց. տիրացու ներսէսն է. և նա ասաց. այո։ Իսկ մեծ պատուիրագն յովակիմ յայնժամ զժամ աղօթից յետս դարձոյց, զտ՟ր զի բազում սկսեաց. և ապա կոչեաց ըզ տիրացու ներսէս ի դաս։ Եւ իբրև երաց զբերանն զովելի հնչեցուց զձայնն ամենաբաղձալի ի լսելիս ա՟մ ժողովրդոց։ Ապա զրոհ տուեալ ա՟մ ազգաց գալ և լսել զեղանակն անլսելի. ապա ՝եկին[1] ի յունաց, ի լատինացւոց, ի ասորոց, ի հրէից, ի տաճկաց, յապ

54։ ի յապաշից և յա՟մ ազգաց։ Ի մտանել նոցա ի ս՟բ յակոբայ տաճարն, ժամ աղօթիցն հասեալ էր հարց, այսինքն՝ ո՛ր դասուց։ Անդ էր հիացում և զարմացումն, զի լսանէին զձայն քաղցր և անուշ որ ոչ էին լուեալ։ Եւ ապա մատուցանէին[2] զփառս այնպիսի շնորհաց տուողին. և յետ արձակման ժամուն կոչեաց զնա պատուիրագն յովակիմ, հարցոյց ի նմանէ զա՟մ բանս արտաքին գրոց և նա ետ պատասխանի պ՟որգին անսխալ և անսայթագելի. և իբրև նայեցաւ պ՟որգն թէ չունի մարմնական ընչից պակասուի՟, և ետ մնայ[3] յեկեղեցւոյ անօթ, այսինքն՝ արծաթէ բուրվառ մի, արծաթէ ջահ մի, քշոց մի. ևս շատ աղաչեաց, թէ աստ կեցիր, ոչ եկաց անդ.[4] ապա դարձաւ փոթով (= փութով) ի ս՟բ աթոռն իւր յաղթամար, թվին ռ՟ճ՟դ՟։ Երկրորդ տետրակ նմ էր գրեալ։ Ա՛րդ աղչեմ[5] զձեզ, ո՛վ սրբամիտ ընթերցողքդ, մի՛ երկմիտ լինիք ի վ՟ր ճառիս. զոր անդ գրեալ էր զայն[6] գրեցի ի սէր բաղձալի աթոռոյս, ի վայելուծ ընթերցողացն։ Ապա շնորհ[7] ինչ

1 Զ. տղմ. 2 Զ. աճէ տղմ.
3 Զ. տղմ. ուղղելի նմա.
4 Զ. տղմ. 5 Զ. տղմ.
6 Զ. տղմ. 7 Զ. ն յետ. աւ.